

безлюднитѣ, посърнали полета падаха мъгливи дрезгавини. На западъ между разкъсанитѣ облаци и тъмната линия на хоризонта блещѣше ярка, златожелта ивица отъ небето. И върху пламтещия фонъ на тая ивица видѣхъ да се очертаватъ далечъ тъмнитѣ силуети на хиледи хора. Идѣше глухъ тънтежъ отъ кола и орждия. Тъмнитѣ фигури се издигаха и снишаваха въ ритма на крачкитѣ, объркваха се като клокочещитѣ води на изворъ, или кипещитѣ потоци на мравунякъ, но все напредваха увѣрено и твърдо. И надъ тия безбройни силуети въ запаленото вечерно небе сякашъ се чертаеше увлѣчението на една непоколебима мисълъ, мъжествениятъ устремъ на една стихийна воля. Да, това сж наши. Това е 2. бригада, която виждаме вече втори пжтъ. По успореденъ пжтъ на тѣхъ вървѣхме ние и краятъ на нашата колона се губѣше далечъ къмъ Домкѡй. Влѣво срѣдъ падналия вече мракъ не се виждаше нищо, но рѣдкитѣ топовни гърмежи, които идѣха отъ тамъ, показваха, че по другъ успореденъ пжтъ става сжщото. Сега едвамъ ясно си представямъ тая грандиозна и импозантна картина. По успоредни пжтища, съ почти допрѣни рамене, многобройни колони, подобно на исполински скорпиони, бавно и страховито пълзѣха въ марка на тая вечеръ. Надали нѣкога е имало подобно втурване въ чужда земя. Отъ склоно-